

Redactor:

Pr. Ciprian Băra

Grafică&DTP:

Virginia Ene

Corectură:

Viorica Dumitrenco

Culegere text:

Ierom. Diodor Șchiopu

Alexandra Bibere

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TIMOTEI PRAHOVEANUL, episcop-vicar al
Arhiepiscopiei Bucureștilor

Izvoarele Amintirilor prin dumbrăvile minunate /
Timotei Aioanei Prahoveanul ; carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului Părinte Calinic, Arhiepiscop al Sucevei și
Rădăuților. - Suceava : Crimca, 2022

ISBN 978-606-734-166-9

929

Timotei Aioanei Prahoveanul**IZVOARELE
AMINTIRILOR****PRIN
DUMBRĂVILE MINUNATE****Editura Crimca**

CUPRINS

Prin dumbrăvile minunate ale amintirii.....	7
Însemnare	23
Sfioase amintiri luminoase revărsate din tainița inimii	25

Slujitori ai Bisericii

Amintirile ținutului Fălticenilor despre Patriarhul Teoctist	39
Patriarhul Daniel și ținutul Fălticenilor.....	45
Legătura Mitropolitului Antonie Plămădeală cu Mănăstirea Slatina.....	51
Gherasim, evlaviosul episcop	67
Drumul care se sfârșește în cer.....	77
Însemnări pe marginea unei biografii.....	83
Păstorul, Bucovina și cerurile deschise.....	91
Arhiepiscopul Calinic Dumitriu, aduceri-aminte.....	107
Înțelepciunea tinereții nedisprețuite	113
Ieroschimonahul Paisie, îndrumător al unei înalte școli duhovnicești	119
Arhimandritul Cleopa Ilie, sihastrul și tainica lucrare a rugăciunii.....	131
Prietenul sihaștrilor, al chiparoșilor și al Cerului	149
Arhimandritul Veniamin Piticariu și preafrumoasa icoană	173

Arhimandritul Veniamin Arhipescu, slujitor al Bisericii și al Școlii	183
Arhimandritul Valerie Neculăeasa sau chipul făptuirii binelui	189
Legendarul arhimandrit Zenovie	203
Monah tipograf - arhimandritul Vladimir Muscă	215
Monahi tipografi de altădată: Arhimandritul Claudiu Derevleanu.....	219
Arhimandritul Gherontie Brustureanu, un tipograf al Mănăstirii Neamț.....	235
Arhimandritul Ciprian Zaharia - un străjer în vremuri de restriște	239
Comoara trimisă în Ceruri.....	245
Protosinghelul Epifanie Acatrinei, făptuitorul binelui	251
Un călugăr înțelept, răbdător și bun	257
În „Poiana Raiului“	263
Slujind altora cu râvnă multă	269
Ieromonahul Mina Neculăiasa (Aneculăiesei)	275
Ieromonahul Calinic Nichitoaia	279
Preotul de la care am primit lumina Botezului	281
Povestea unui preot de neuitat	287
Ctitorul marilor zidiri și prietenul sfinților	317
Exemplara slujire a unui preot	327
Crucea grea a preotului Ilie Anisescu	343
Un mărturisitor al Evangheliei și un inspirat condeier	349
Smeritul părinte din „satul livezilor“	357
Repere în familia preoților Teodoru	363

Preotul Emanoil Manoliu, între slujitorii cu îndelungată misiune	371
O filă frumoasă sau cum se scria altădată despre „sfinții preoți“ de la țară	381
Preotul care a trăit un veac	387
Sacerdot de vacanță întru îndelungă slujire	389
Preotul și profesorul dăruit și trudit întru slujirea Stăpânului Preaiubit	403
Părintele profesor Vasile Nechita - misiune, slujire și dăruire	419
Slujirea în tăcere - preotul Constantin Geanopol	427
Preotul Constantin Rotar, de veghe la biserica voievodală	433
Vârsta septuagenară a unui slujitor devotat	439
Un preot osârduitor și irenic, Nicolae Apostol.....	445
Preotul Ionel Marian.....	453
Preotul Constantin Amariei.....	463
Preotul Grigore Andron ucenicind lângă marii duhovnici.....	471
Preotul Vasile Loghin	481
Preotul Daniel Bălan	487
Preotul Constantin Aioanei.....	491
Preotul Adrian Pintilie	497
Preotul Constantin Georgian Rotar	505
Preotul Constantin-Cristian Andron.....	509
Punte de suflet peste mări și țări	519
Un preot dăruit misiunii primite, Tudor Nicolau	525
Alexandru Cantoriu, un diacon osârduitor.....	531
O chilie păstrătoare a tradiției românești în Muntele Athos	537
Monahul Cozma Cora - fiul ascultător și nerisipitor	547

Din adâncul inimii	553
Monahul Clement Nichitoaia	559
Monahul Ghedeon Nichitoaia	561
Monahul Xenofont Nichitoaia	563
Monahul Meletie și-a încheiat popasul la Athos	565
Trifon Gavril, monahul cel vârstnic al Mănăstirii Neamțului	571
Un monah primitor de străini și slujitor devotat al obștii nemțene	581
Monahul Dionisie Guia, cel încărcat de ani	587
Stareța Teofana de la Vorona, cu multe daruri primite de la Domnul	589
Stavrofora Macrina Toderuț de la Agapia	597
Eufrosina Casian, monahia cu dulce cânt	607
Agapia sau iubirea și dăruirea întru slujirea Stăpânului	613
Monahia Eufrosina sau o poveste minunată despre ascultare	623
Stareța unei mănăstiri istorice	629
Mult nevoitoarea monahie Zenaida Constantin de la Văratec	635
Monahia Antonia Hoidrag înfruntând încercările și exilul	643
Statornicia, ascultarea și singurătatea monahiei Mihaela Constantin	651
Monahiile Xenia și Neonila Gâda biruind decretul potrivit vieții călugărești	659
Fiiice ale ascultării cu obârșia în Rădășeni	665
Monahia Eleodora Popa	667
Monahia Silvestra Sandu	669
Monahia Salomeia Iacob	671
Monahia Evelina Iordachi	673

Monahia Neonila Neculăiasa	675
Monahia Agripina Maxim	679
Monahia Pavlida Maxim	683
Monahia Daria Sandu	685
Surorile Blană: monahia Mitrofana și rasofora Parascheva	687
Monahia Zenaida Manolache	689
Monahia Semfora Chiruță	691
Monahia Megalușa Luca	695
Monahia Casiana Sandu	703
Monahia Taisia Muscalu	705
Monahia Claudia Bordeianu	709
Monahiile surori Glicheria și Elefteria Pavăl	711
Monahia Zenaida Gâda	713
Monahiile Nectaria și Marta Mironescu	715
Monahia Adriana Sandu	719
Monahia Polixenia Ciocârlan	723
Monahia Adriana Călugărița	725
Monahia Antonia Popa	727
Monahia Ilaria Tulbure	733
Monahia Emiliana Irimescu	735
Monahia Epifania Catrina	739
Monahia Valentina Șoldănescu Benza	743
Monahia Daria Sandu	747

Cărturari

Un cărturar și o pioasă doamnă	751
Aristocrația spiritului	759
Pentru un scriitor dintre cei adevărați	765
Doina Cernica - Lumina dintr-un chivot de slove	793
Paul Miron, mărgăritarele inimii și regăsirea	809
Așa de bun a fost cu mine Dumnezeu	817
Academicianul Ciopraga la „taifas“ cu Dumnezeu... ..	823
Academicianul Dan Hăulică, om luminos și generos	831
Publicistul Mihail D. Havriș	837
Cătălin Ciolca și o poveste de iubire	845
Cela și Costin Neamțu - artiștii și dăruirea pentru eternitate.....	851
Eugen Dimitriu - scriitorul, memorialistul, muzeograful	861
Un pictor cum n-au fost mulți: Dan Hatmanu	869
Un mare pictor și o întâmplare cu tâlc	877
Monica Lovinescu a revenit acasă, lângă părinți și rudeni	881
Actorul Grigore Vasiliu Birlic	887
Publicistul, traducătorul și profesorul Virgil Tempeanu	895

Profesori și oameni ai locului

Un profesor de seminar uitat	905
Dascăli neuitați. Recunoștința Bisericii și a discipolilor	913
O remarcabilă pildă de prietenie	921
Străluciri în târgul de pe Șomuz	939

Profesorul Gheorghe Butnaru din urbea scriitorilor	943
Teodor Sofia, o viață închinată misiunii de dascăl	947
O profesoară care a iubit Liturghia, lumina și frumusețea cuvintelor.....	953
Profesoara Aspazia Mancu sau un model de slujire al celor aflați în suferință.....	959
Lumina din sufletul jurnalistului	965

Chipuri de oameni evlavioși

Frânturi din povestea vieții unui om obișnuit	973
Un erou mort pe front, chip al jertfelniciei de altădată.....	981
Slujitoarea de la Templu	985
Răbdarea de martir a Elisabetei Enăchioiu	989
Mătușa Irina Andron	995
Chipul și lupta unei femei	1001
Chipul luminos al unei creștine jertfitoare.....	1007
Amintirea și slujirea unui cântăreț bisericesc	1013
Ca un pom răsădit lângă izvoarele cântărilor bisericești	1019
Firul vieții unui cântăreț centenar	1025
O vatră de odinioară a spiritualității române	1031
Istorisiri și tradiții din Rădășenii de altădată	1039
Rădășeni, satul aflat între livezi nefărșite	1047
Aduceri aminte despre ținutul unde s-a revărsat lumina	1059
Cum se serbau odinioară Paștile	1067
Bucuriile și trăirile sărbătorilor de acum și de altădată	1075

PRIN DUMBRĂVILE MINUNATE ALE AMINTIRII

Nu este ușor să mi-l închipui pe băiețelul cu ochi mari și atenție mereu trează pentru spusesele maturilor și pentru poveștile bătrânilor. La vârsta năzbâtiilor pomenite cu surâs mai târziu, deși acestea au făcut parte din viața sa, Cristinel-Gabriel dă întâietate deplină cuvântului înțelept și mai ales evocator. Sunt la mijloc o fire aparte, cu o sensibilitate pregnantă, și o tragedie prin care trece familia, pierderea fiului mai mic, pe care frățiorul a trăit-o intens printr-o închidere în sine și o maturizare precoce. Este o anume educație a părinților. Este poate și o necunoscută, în coconul căreia crește firul de mătase al alegerilor de mai târziu.

Oricum, acestui copil i se pare firesc somnul de doar câteva ceasuri pentru trezitul în unele duminici la 4:30 și plecatul pe jos, cale de cinci-șase kilometri, spre Țarna Mare, pentru slujba părintelui misionar Zenovie Ghidescu, de la ora 5:00, „după rânduiala completă a mănăstirilor“ în obștea cărora trăise ca și memorabilul Ghermănuță al lui Calistrat Hogaș, dar

din care fusese izgonit de decretul comunist 410/1959, împreună cu atâția alții. „Călugărul acesta uscățiv, încruntat, cu ochelarii pe nas și vocea răscolitoare“, care făcuse din micuța așezare din zona Fălticeniilor „un puternic centru ortodox“, avea să-l impresioneze într-atât pe băiețelul Cristinel-Gabriel, încât să-i recunoască peste ani rânduiala „din care nu lipseau Molițele Sfântului Vasile cel Mare“ și să-l vadă „asemenea unui apostol, luminător și îndrumător al mulțimii adunate permanent ca la o mare sărbătoare“, cu oamenii călcându-se în picioare, îngrămădindu-se ca la interminabilele cozi ale acelor vremuri, potrivnice Bisericii și slujitorilor săi. „Legendarul arhimandrit Zenovie“ este unul din cei mai vechi locuitori ai *dumbrăvii minunate* populate în amintirea Părintelui Timotei Aioanei deopotrivă cu monahi pe care i-a întâlnit aievea și cu alții, vii în povestirile pe care le-a ascultat sau le-a citit.

„Prietenul sihaștrilor, al chiparoșilor și al Cerului“, Petroniu Tănase, este o astfel de prezență. Întâi poveste, depănată cu respect și admirație. Absolvent al facultăților de Teologie și de Litere și Filosofie, „tuns în monahism la Mănăstirea Neamț de către arhimandritul Victorin Ursache, Arhiepiscopul de mai târziu al românilor din America și Canada“, „profesor la școala monahală care exista la Mănăstirea Slatina,

ctitoria lui Alexandru Lăpușeanu, condusă de vestitul stareț și duhovnic arhimandritul Cleopa Ilie“, și apoi egumen al lăcașului, alungat de amintitul decret în munții Stânișoarei, ajunge în cele din urmă, în anul 1978, în Sfântul Munte Athos, unde îl găsim printre cei care s-au ocupat cu râvnă și pricepere de refacerea și îmbunătățirea Schitului Prodromu, de conducerea acestuia nu mai puțin de 26 de ani, de „cercetarea manuscriselor áthonite“ și de „scrierea unor pagini prețioase de omiletică, evocări și amintiri din bogata sa trăire“. Autorul l-a cunoscut în 1993, în singura sa reîntoarcere în țară, după stabilirea pe Muntele Sfânt și s-a simțit binecuvântat să slujească împreună și să-l asculte povestind despre oameni și locuri, să-l regăsească în câteva rânduri la Schitul Prodromu, „nevoindu-se în picioare, încovoiat sub povara anilor, potrivindu-și aparatul auditiv pe care îl purta pentru a se dedulci de frumusețea cântărilor“ și să-l conducă pe ultimul drum, după o călătorie „pe marea involburată, cu vânturi potrivnice“, „la ceas de vremelnică despărțire“. „Un monah care avea simțul veșniciei și al istoriei, îi schițează Părintele Timotei Aioanei, în final, un inspirat portret. Un ctitor jertfelnic, un isihast veghetor, un mărturisitor și un condeier profund. Un om minunat și un călugăr paradigmatic, o icoană smerită a Sfintei Ortodoxii

Românești și Athonite. Un cuvios care s-a mutat de la Athos la Cer.“

Numele celor doi monahi fac parte dintr-o impresionantă constelație, care se deschide cititorului, într-o formulă plină de bună-cuviință și de cinstire, cu aducerile aminte ale ținutului natal al autorului, consemnate de acesta, despre Patriarhul Teoctist și despre Patriarhul Daniel, care continuă cu cele ale Părintelui Timotei Aioanei, mărturisite direct, despre mitropoliți, episcopi, arhimandriți, despre stareți și starețe, despre călugări și călugărițe, despre preoți și diaconi, adică despre slujitori ai Bisericii. Chiar dacă este axată, asemenea întregii cărți de altfel, pe zona Fălticeniilor, întinderea, ramificațiile acestei constelații cuprind în bună parte România și nu o dată îi trec hotarele până la Athos și până la Țara Sfântă. Explicabil printr-o mai intensă viață spirituală, dar și prin existența aici, în bătrâna și nobila Țară de Sus a Moldovei, ocrotită „de îngerii multor mănăstiri și biserici“, a două veritabile academii teologice, Mănăstirea Neamț și Mănăstirea Slatina, cu mari duhovnici, mari profesori și discipoli pe măsură, mai ales în deceniile în care Părintele Timotei Aioanei i-a întâlnit și i-a cunoscut într-un fel sau altul, oaspeți aleși în cea mai cuprinzătoare poate *dumbravă minunată* a amini-

nici peste însemnarea viitorului „urmaș în tronul lui Șaguna“, Antonie Plămădeală, atunci tânăr monah căutat de poliție pentru o condamnare în lipsă și adăpostit de stareț, părintele Cleopa, despre șansa de a discuta cu George Călinescu, „care venea cu o seamă de scriitori, printre care Dinu Pilat, Teodor Vârgolici și mulți alții“.

Două treimi din cartea de față despre fălticeniilor care pentru Părintele Timotei Aioanei merită neuitarea sunt dedicate purtătorilor de veșmânt monahal, de strai bisericesc, bine cunoscuți, sau mai puțin, ori chiar deloc până la parcurgerea acestor pagini, de exponenții mediului căruia i-au aparținut, căruia îi aparțin, și nu, sau nu îndeajuns, de cititorii obișnuiți, de profesii și grad de instrucție diverse, unii moștenitori ai unei școli îndepărtate de credință, iar alții încă prea tineri, prea cruzi. O istorie a Bisericii Țării de Sus la sfârșit de mileniu prin slujitorii săi, de însemnătate poate diferită pentru contemporani și urmași, dar nici unul, absolut nici unul neimportant pentru autor, convins că „salvarea din uitare și a unui singur nume este un lucru de certă valoare“. De aceea, tipărirea sa este atât de bine venită, susținând și sporind în argumente zicerea lui George Călinescu despre fertilitatea spirituală fără egal a ținutului, al treilea după București și Iași. Aportul acestei lumi, îndeobște

cernite la zăcământul de înaltă trăire, de creativitate și de intelectualitate, este intensificat de o calitate umană deosebită, rafinată de o viață în sobrietate, în austeritate, uneori în lipsuri majore, vitale, de adversități și chinuri, cum a fost în ultima jumătate a secolului trecut, și de perpetua confruntare cu păcatul, durerea, suferința, neputința, deznădejdea, moartea semenilor, adeseori mai greu de dus, de îndurat decât tortura propriului suflet și a propriului trup.

Dacă memoria este capacitatea tuturor de a aduna în minte oameni, informații, întâmplări, amintirea devine averea personală a fiecăruia dintre noi, ceea ce sufletul, inima păstrează, ceea ce nu pot să uite, iar în cazul aparte al Părintelui Timotei - ceea ce ne cheamă în luminișurile pădurii sale ca să ne aline, să ne ajute sau pur și simplu să ne bucure. Aparte, deoarece fiind așternută pe hârtie este dintru început destinată și altora. Aparte, deoarece, cu siguranță, nelipsită de zguduirii, dureri, amărăciuni, amintirea sa din copilărie până la vârsta de acum preferă partea însorită, frumoasă a vieții, ținând nu atât de optimism, cât de o generozitate hrănită neîncetat de credința în Bunătatea, Dreptatea, Adevărul lui Dumnezeu. De un fel mai rar de a-i privi pe cei din jur, în spiritul învățaturii Sfântului Isaac Sirul: „Când te întâlnești cu aproapele tău (...) laudă-l chiar și pentru cele ce nu le are!“

Cine nu știe cât de important este solul, pământul bun pentru livezi și pentru roadele lor? Un astfel de sol au fost casa părintească și satul natal, Rădășeni, pentru pruncul botezat Cristinel-Gabriel, cu forma diminutivată a primului prenume, ca și cum cei care îl aduseseră pe lume, Elena și Miron Aioanei, ar fi vrut să-l poată mângâia, să-l poată ocroti cu afecțiunea lor o viață întreagă. Erau doi oameni greu încercați, cu daruri care nu au putut fi suficient valorizate, Miron, un adevărat artist al sculpturii în lemn, iar Elena până într-atât dotată pentru matematică, încât peste ani, întâlnind-o pe stradă cu fiul cel mare, fostul profesor a recunoscut-o și l-a întrebat pe băiat „dacă e tot așa de bun la matematică precum a fost mama lui“. „Tânărul nu s-a putut lăuda cu aptitudini pentru această disciplină“, își amintește cu un surâs Părintele Timotei Aioanei, alte amintiri însă descoperindu-l cititorului cu interes și chemări care îl distingeau de la o vârstă fragedă. Adus de Grigore Andron, prietenul puțin mai mare, în gospodăria mătușii Irina, Irina lui Verdun, îi ascultă fermecat lecturile dintr-un ceaslov intitulat „Orologiu“, Acatistul Maicii Domnului și al altor sfinți: „Ea ne-a inițiat în primele, elementarele noțiuni de tipic bisericesc și ne-a oferit prilejul de a citi și noi câte o rugăciune, un acatist, un paraclis. La început eram stângaci, apoi am prins curaj și de la lecturile din casa

mătușii Irina am trecut în biserică «Sfinții Apostoli Petru și Pavel», unde emoțiile au crescut și pretențiile, de asemenea“. Semnele vocației autorului și ale prietenului său se arată de timpuriu (ca și reticența la adresa lor): în ograda mătușii Irina, într-o scândură găsită în șură bate pentru prima oară toaca, exersând uneori minute în șir, „ceea ce a atras bănuiala preotului Emanoil Manoliu, care ne acuza că stricăm liniștea zonei și chiar provocăm confuzie printre credincioși“; de la aceeași mătușă ruptă din basme primind câteva boabe de tămâie, „mergeam la cimitir, în apropiere, pentru a tămâia mormintele rudeniilor“: „Unii dintre vecinii mai puțin binevoitori nu se bucurau de aceste preocupări și aveau, din păcate, cuvinte nepotrivite la adresa noastră“. După sfințirea în anul 1977 a bisericii de la Fălticeni Vechi, băiețelul, de 11 ani, cere lămuriri dirigintei asupra Muntelui Athos, de unde, însoțindu-l pe Mitropolitul Teoctist la ceremonie, fusese anunțată participarea a doi părinți, iar într-o excursie a clasei la București, împreună cu aceeași dirigintă, Calistru Veronica, cazați în apropiere, Cristinel-Gabriel îi cere voie să meargă la Patriarhie. „A încuviințat, dar mi-a cerut să fiu discret, să nu-i creez greutate. Tot datorită ei, povestește Părintele Timotei Aioanei, am urcat întâia oară pe *Muntele Sfânt* al nostru, Ceahlăul, și am văzut Mănăstirea Durău, când aveam 12-13 ani.“

Să recunoaștem, aceste jocuri, această curiozitate înseamnă mai mult decât vraja încercată de oricare din noi, copiii, de Ajunul Nașterii Mântuitorului, de Crăciun, de prezența la denii, la marea sărbătoare a Învierii! Și să observăm că întâietatea pe care o dă bucuriei lucrului făcut cu bucurie din copilărie se recunoaște înlăuntrul fiecărei aducerii aminte a maturului: „Amintirile mele sunt presărate doar cu icoane sau chipuri luminoase. Nu înseamnă că doar pe acestea le-am întâlnit, însă doar de ele îmi amintesc“. De aici și nimbul de lumină în care îi apare și cititorului satul natal al Părintelui Timotei Aioanei, cu oameni de toate felurile, ca peste tot, dar locuit în *dumbrava minunată* a amintirii doar de cei ca mătușa Irina; mătușa Maria Bordeianu, nelipsită de la biserică, în ciuda distanței, a nămeților, ploilor, de două ori văduvă, crescându-și cu mari sacrificii cei patru copii; Paraschiva Pintilii, ostenitoare de frunte la pregătirea bucatelor alese la hramuri, „iubitoare a lucrurilor bine făcute, pricepându-se la toate“: „În fiecare zi putea fi văzută trebăluind, dând cu var, vopsind gardul sau diferite acareturi, măturând prin curte și prin fața porții, primind pe alții, schimbând câteva cuvinte cu vecinii și trecătorii, bucurându-se și plângând cu cei de aproape și de departe“; cântărețul bisericesc Vasile Balan, luptător pe front, prizonier, care „cerceta mănăstirile și ajuta după puterile lui“, „bun creștin, postitor, rugător,

cumpătat, sfătos, înțelept“; Vasile Miron, fost deportat la Canal, sub a cărui conducere corul din Rădășeni a participat la „evenimente eclesiale importante, cum ar fi: hramul Mănăstirii «Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava», unde era stareț Episcopul Partenie Ciopron, sărbătoare la care participau în plin regim comunist mii de oameni, hramul Mănăstirii Slatina, precum și la alte biserici din aceeași regiune“; sau ca preotul Modest Antonovici, care, „bătrâior“ fiind, „își punea epitrahilul pe grumaz“, „cutiuța cu Sfânta Cuminecătură în mâini“, și, urcat într-o căruță în sunetul vestitor al clopotului, pleca la împărtășit în închinarea și salutul cuviincios al oamenilor întâlniți în cale.

Vom rezista tentației de a cita și din multele rânduri frumoase pe care autorul le dedică satului său „domnesc“, mulțumindu-ne doar să menționăm că acesta a avut parte în anul 2010 de o monografie-album fără egal în rândul așezărilor rurale românești, „Rădășeni, o grădină a Raiului“, de arhimandrit Timotei Aioanei, cu un cuvânt înainte, „Chemarea baștinei“, de scriitorul Grigore Ilisei, lucrare închinată semnificativ pentru profilul autorului „Părintelui Modest Antonovici, care mi-a dăruit lumina Botezului în biserica «Sfinții Apostoli Petru și Pavel» din Rădășeni, părinților mei Miron (†2009) și Elena, fratelui meu, Dănuț (†1971), nașilor mei, Constantin

și Savonica Constantin, tuturor rădășenenilor care s-au identificat cu acest loc, oriunde s-ar afla ei“.

Nu de mult, am avut prilejul, slujitori ai Bisericii și închinători în număr mare, să asistăm la un dialog mai puțin obișnuit al Preasfinției Sale Timotei Prahoveanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor - Cristinel-Gabriel, arhimandritul Timotei Aioanei de odinioară -, cu prof. Mioara Gafencu, autoare a mai multor cărți de rememorări, despre oameni de seamă din Fălticeni și a câtorva ediții, îmbogățite cu noi pagini pe măsura trecerii timpului, despre Colegiul Național „Nicu Gane“-Fălticeni. Amândoi în picioare, unul rostea numele unui dascăl însoțindu-l de o concisă *laudatio*, celălalt îl așeza în rama unei amintiri și tot așa, deasupra capetelor noastre desăvârșindu-se un minunat stol de păsări al amintirii. Fost elev în prima treaptă de liceu când Mioara Gafencu era tânără profesoară în Fălticeni, amândoi vorbeau într-o limbă pe care o știau la perfecțiunea pe care o pot aduce dragostea și admirația. Nu era ca atunci când participi la întâlnirea unei promoții, la aniversarea unei instituții de învățământ, când în perioada care o precede, vrând-nevrând, amintirile, gândurile se adună, se reîmprospătează nume, chipuri, întâmplări. Era ceva emoționant prin spontaneitate, atât de răsplătitor pentru un profesor ca Mioara Gafencu să vadă cât de adânc se pot încrusta în